

JOELLE CHARBONNEAU

UNIVERZITA VÝNIMOČNÝCH

ZRADA

Priateľov si drž blízko, nepriateľov ešte bližšie!

FRAGMENT

Univerzita výnimočných (2) – Zrada

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Joelle Charbonneau
Univerzita výnimočných (2) – Zrada – e-kniha
Copyright © Albatros Media, 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

JOELLE CHARBONNEAU

UNIVERZITA
VÝNIMOČNÝCH
ZRADA

 FRAGMENT

Pre Casey a Michaela

1. kapitola

NADIŠIEL DEŇ SKÚŠKY.

Stiahla som si cez predlaktie chladivú látku rukáva a zakryla päť dlhých šklabiacich sa jaziev. Potom som sa pozrela na seba do zrkadla. Sivé nohavice. Modrá tunika s dlhými rukávami. Strieborný náramok s jednou hviezdou. Tá hviezda a tmavé kruhy pod unavenými očami svedčili o tom, že som študentka prvého ročníka na univerzite. Aj na mojich spolužiakoch bolo vidieť podobné dôkazy, že včera študovali dlho do noci. Po šiestich mesiacoch spoločných úvodných seminárov nás všetkých dvadsiatich čaká záverečná skúška, potom nás rozdelia na študijné odbory, ktorým sa budeme venovať po celý zvyšok života.

Mala som stiahnuté hrdlo. Zvyčajne ma písomky bavili. Rada som dokazovala, že som sa všetko naučila. Že som tvrdo drela. A že mi to páli. Lenže teraz som si nebola istá tým, čo je a čo nie je pravda a aké následky bude mať zlá odpoveď. Takže zatiaľ čo moji spolužiaci si robili starosti s tým, ako táto skúška ovplyvní ich budúcnosť, ja som sa strachovala, či vôbec dnešný deň prežijem.

Vlasy som si väčšinou zapínala do pevného drdola, aby mi nepadali do očí, ale dnes som sa rozhodla nechať si ich rozpustené. Možno tie dlhé vlny zakryjú stopy po mesiacoch bezsenných nocí. A ak nie, ešte mi môže pomôcť studený obklad na oči, ktorý ma naučila používať mama. Pri spomienke na ňu som zosmutnela. Hoci univerzitní študenti nemajú kontakt s rodinou vyslovene zakázaný, ani sa neodporúča. Väčšina mojich spolužiakov nebola so svojimi najbližšími v spojení vôbec. Ja som mala šťastie. Jeden z úradníkov mi ochotne odovzdával útržkovité správy od rodičov a štyroch súrodencov. Darilo sa im dobre. Otec s mojím najstarším bratom Zeenom pracovali na novom druhu hnojiva, ktoré by malo urýchľovať rast rastlín. Druhý najstarší brat sa zasnúbil. Svoju nastávajúcu si mal brať na budúcu jar. Haminovo rozhodnutie oženit sa priviedlo mamu k tomu, aby začala zháňať nevesty aj pre Zeena a dvojčatá Harta a Wina. Jej úsilie však zatiaľ zostávalo bez odozvy.

Ešte jednému človeku okrem rodiny sa podarilo poslať mi nejaký odkaz. Mojej najlepšej kamarátke Daileen. Usilovne sa učí a momentálne je najlepšia v triede. Učiteľka jej vraj naznačila, že by ju tento rok mohli vybrať na Skúšku. Držala si palce, aby sme sa mohli opäť stretávať v Tosu. Ja som dúfala, že ju nevyberú. Že zostane na mieste, kde odpovede na otázky dávajú zmysel. Kde mám istotu, že bude v bezpečí.

Keď niekto zaklopal na dvere, doslova som nadskočila. „Hej, Cia, už si hotová? Predsa neprídeme neskoro!“ Stacia mala pravdu. Oneskorencov na skúšku nepripustia. Aký konkrétny dopad by to mohlo mať na našu budúcnosť, nám nebolo známe. V každom prípade ani jedna z nás to nehodlala zisťovať.

„Daj mi minútku!“ zavolala som. Klakla som si k rohu posteľa a vsunula dľaň medzi rám a matrac. Šmátrala som prstami, až som s úľavou nahmatala balíček. Zeenov prenosný komunikátor bol stále v bezpečí, rovnako ako tajomstvo, ktoré ukrýval.

Pred mnohými mesiacmi som narazila na symbol, ktorý som doň vyryla, aby mi pomohol nájsť diktafón a spomienky, čo som mu zverila. Keď som si ich potom spätne prehrala, stratila som reč. Rozrezala som matrac a komunikátor doň schovala. A potom som sa ďalšie týždne a mesiace snažila predstierať, že moje zistenia nie sú pravdivé. Vari som každý deň nedostávala dôkazy o tom, že moji spolužiaci sú dobrí ľudia? Že profesori a asistenti, ktorí nás pripravujú na budúcnosť, nám želajú úspech? Áno, niektorí sa správajú odmerane. Iní arogantne. Nikto spomedzi učiteľov alebo študentov nie je bez chyby. No kto áno? Ani navzdory ich chybám som však nechcela uveriť, že ktokoľvek z nich by bol schopný vecí, ktoré som potichu, miestami takmer nečujne šepkala do diktafónu.

„Cia.“ Staciin hlas ma vytrhol zo zamyslenia. „Musíme už ísť.“

„Jasné, prepáč.“ Obliekla som si kabát, cez plece som si prehodila univerzitný batoh a otázky o minulosti som pustila z hlavy. Budú musieť počkať. Teraz som sa potrebovala koncentrovať na svoju budúcnosť.

Keď som vyšla na chodbu, Stacia sa mračila. Tmavšie plavé vlasy mala zapletené do uhladeného vrkoča, takže jej ostro rezané črty vynikli ešte viac než zvyčajne. „Čo ti to toľko trvalo? Prídeme posledné.“

„A ostatných to znervózni,“ prehodila som. „Budú si lámať hlavy nad tým, prečo sme necítili potrebu doraziť skôr a porovnať si s nimi poznámky.“

Stacia prižmúrila oči a prikývla. „Máš pravdu. Milujem deptanie konkurencie.“

Ja to neznášam. Rodičia ma naučili, že férová hra je nadovšetko.

Kráčali sme pomedzi vysoké stromy, svieže trávniky a husto stojace akademické budovy. Stacia si nevšimla moje rozpaky. Niežeby v opačnom prípade nejako zareagovala. Ona na babské reči o ničom nie je. Kedyysi ma jej mlčanlivosť priviedla k nápadu, že

by som sa mohla pokúsiť vytiahnuť ju z jej ulity, rovnako ako som to urobila pre svoju najlepšiu kamarátku z Piatich jazier. Lenže teraz – s toľkými myšlienkami, ktoré sa mi prehánali hlavou – som bola za tichú spoločnosť vďačná.

Mávla som na zopár okoloidúcich starších študentov. Tváрили sa, že nás nevidia, ako vždy. Po dnešku sa niektorí z nich stanú našimi sprievodcami v jednotlivých odboroch. Dovtedy však budú predstierať, že neexistujeme. Väčšina mojich spolužiakov si ich na revanš tiež nevšima, ale ja to nedokážem. Vplyv mojej výchovy je prisilný na to, aby som sa nesprávala slušne.

„Ha, mala som vedieť, že tu na nás bude čakať.“ Stacia vyvrátila oči dohora a potom sa zasmiala. „Stavila by som všetky peniaze, čo dostala moja rodina, že sa okolo teba motal už počas Skúšky. Škoda, že sa nikdy nedozviem, či by som vyhrala.“

Srdce mi poskočilo, keď som pred vchodom do štvorposchodovej budovy z červených a bielych tehál – katedry prípravných štúdií – zbadala Tomasa Endressa. Tmavé vlasy mu povievali v zimnom vetre. Cez plece mal nedbalo prehodený univerzitný batoh, a keď mi zamával a zbehol dolu po schodoch, jeho sivé oči a široký úsmev patrili len mne. Poznáme sa celý život, ale za posledných niekoľko mesiacov sme sa zblížili viac, než som kedy dúfala. Keď bol so mnou, cítila som sa schopnejšia. Sebaistejšia. A zdesená, že všetko, čo si o ňom myslím a čo na ňom obdivujem, je lož.

„Už som si o vás začal robiť starosti. Skúška sa začína o desať minút.“ Tomas ma pobožkal na líce a chytil ma za ruku. Stacia sa zaškerila.

„Necítili sme potrebu byť tu skôr a drviť sa ako všetci ostatní. Sme dokonale pripravené, však, Cia?“ Stacia pohodila plavým vrkočom a venovala mi jeden zo svojich vzácnych úsmevov.

„Presne tak,“ povedala som presvedčivejšie, než som to cítila. Áno, na túto skúšku som sa tvrdo pripravovala, lenže ten tichý

šepot z prenosného komunikátora ma nútil pochybovať, či je naozaj možné sa na to, čo nás čaká, dokonale pripraviť.

Nebolo to prvý raz, čo som zatúžila, aby som sa mohla porozprávať s otcom. Takmer pred tromi desiatkami rokov aj on chodil na univerzitu. Veľa rás som sa ho na tie časy pýtala. Len málokedy mi odpovedal. Vtedy som predpokladala, že mlčí preto, aby sme sa s bratmi necítili nejako pod tlakom, že musíme kráčať v jeho šlapajach. No teraz som sa začala obávať, či za jeho tajnostkárstvom nebolo niečo oveľa zlovestnejšie.

Dalo sa to zistiť len jediným spôsobom.

Všetci traja sme vyšli po schodoch. Keď sme prišli k dverám, Tomas požiadal Stáciu, aby nás nechala chvíľu osamote. Vzdychnula si, upozornila ma, aby som nezmeškala, a zmizla vnútri. Len čo sa nám stratila z dohľadu, Tomas mi odhrnul z čela prameň vlasov a zahľadel sa mi do očí. „Spala si v noci vôbec?“

„Trochu.“ Aj napriek tomu, že so spánkom prichádzajú nočné mory, ktoré sa cez deň skrývajú niekde hlboko v mojej myslí. „Neboj sa. Som tvoj študijný partner, to znamená, že dokážem odpovedať na všetko bez ohľadu na to, aká som unavená.“

Zatiaľ čo naši spolužiaci využívali voľný čas na odpočinok alebo prieskumné výpravy do hlavného mesta Tosu, Tomas a ja sme trávili každú voľnú chvíľu s knihami pod nejakým stromom alebo v knižnici, keď nás dovnútra zahnal chlad. Väčšina ostatných uchádzačov predpokladala, že štúdium len predstierame, aby sme mohli byť sami. Nerozumeli môjmu strachu z toho, čo by sa mohlo stať, keby som v dnešnej skúške neuspela.

Tomas mi stisol ruku. „Bude to ľahšie, keď nás rozdelia na jednotlivé odbory. Už teraz si jednou nohou na strojnóm inžinierstve.“

„Dúfajme, že máš pravdu,“ usmiala som sa. „Hoci by som s tebou veľmi rada pracovala, predstava, že skončím v biologickom inžinierstve, ma desí viac než hocičo iné.“ Otec s bratmi dokážu

geniálne modifikovať rastliny, aby sa im darilo aj vo vojnu zničenej pôde. Jej revitalizácia je dôležitá práca. Obdivujem ju. Rada by som sa jej venovala, len keby som nezabila každú kvetinu, na ktorú siahnem.

„Tak poď.“ Tomas mi vlačil na pery bozk a pošuchol ma k dverám. „Teraz všetkým ukážeme, akí šikovní sú študenti z Piatich jazier.“

Chodba bola tmavá, na cestu nám svietili len slnečné lúče prechádzajúce cez sklenenú výplň dverí. Čo sa týka využívania elektriny, v Tosu platili prísne pravidlá. To znamená, že hoci je tu výroba a skladovanie energie na vyššej úrovni než v Piatich jazerách, odporúča sa šetrenie. Na univerzitu sa elektrina cez deň dodáva len do laboratórií a učební, kde treba svietiť aj za bieleho dňa. Zato v noci má areál oveľa väčší prídel energie než zvyšok mesta.

Učebňa na druhom poschodí, určená na dnešnú skúšku, bola dobre osvetlená, takže napätie na tvárach mojich spolužiakov bolo poľahky vidieť. Sedeli za čiernymi stolmi, sklonení nad poznámkami v nádeji, že si osvoja posledných pár poznatkov, ktoré budú znamenať rozdiel medzi vysnívanou budúcnosťou a čímkoľvek iným, čo im určia naši profesori.

Dorazil ešte posledný študent. Sadla som si k prázdnemu stolu v zadnej časti miestnosti. Tomas sa usadil k stolu napravo odo mňa. Odložila som si batoh na zem a rozhliadla som sa okolo seba. Bolo nás dvadsať. Trinásť chlapcov, sedem dievčat. Budúci vodcovia Zväzu národov.

Práve som chcela zaželať Tomasovi veľa šťastia, keď vstúpil profesor Lee. Počas posledných mesiacov nás učil dejiny. Zatiaľ čo väčšina ostatných profesorov sa zväčša tvári odmerane, profesor Lee máva v očiach milý pohľad a na perách hrejivý úsmev. Preto ho mám najradšej. Namiesto svojho oblúbeného vyšúchaného hnedého saka mal dnes oblečenú slávnostnú fialovú kombinézu

Zväzu národov. Vykročil uličkou medzi stolmi a na každý položil zväzok papierov a žltú ceruzku. V učebni sa rozhostilo ticho. Prešla som prstami po symbole v rohu obalu na svojom stole. Blesk. Môj symbol. Ten, ktorý mi prideliť na Skúške.

Profesor Lee nás požiadal, aby sme zväzky neotvárali, kým nás nevyzve. Boli poriadne hrubé. Doma v Piatich jazerách je papier vzácny, preto sme ho často nepoužívali a svedomito sme recyklovali každý hárok, ktorý sme popísali. Lenže v Tosu sú vedomosti dôležitejšie než prírdely.

Začala som si kotúľať ceruzku sem a tam. Kútikom oka som si všimla, ako sa na mňa Tomas ustarostene pozerá. Odrazu som sa ocitla v úplne inej miestnosti. S ôsmimi študentmi. S iným mužom oblečeným v slávnostnej fialovej farbe. S ôsmimi čiernymi stolmi. Nie s jasnobielymi, ale so sivými stenami. Šesť chlapcov. A len dve dievčatá, z ktorých jedno som bola ja. A Tomasov rovnako ustarostený pohľad na to, ako sa pohrávam s ceruzkou. Zväzok papierov ležiaci predom mnou bol označený tým istým bleskom, len vtedy bol ešte orámovaný osemramennou hviezdou. Môj symbol so symbolom testovanej skupiny.

Miestnosť sa mi rozplynula pred očami, len čo profesor Lee hlbokým hlasom oznámil: „Gratulujem vám k ukončeniu cyklu úvodných seminárov, povinných pre všetkých študentov univerzity. Dnešná skúška spolu s hodnotením od vašich profesorov rozhodne o študijnom odbore, na ktorý sa svojimi dispozíciami najlepšie hodíte. Zajtra bude vyvesený zoznam s vašimi výsledkami a odborom, na ktorý vás pridelia. Vzdelávanie, biologické inžinierstvo, strojný inžinierstvo, medicína alebo štátna správa. Každý z týchto piatich odborov je kľúčový pre revitalizáciu našej krajiny, pre rozvoj technológií aj pre našich občanov. I keď si každý z vás želá vydať sa určitým smerom, touto cestou vás žiadam, aby ste nám dôverovali, že vás dokážeme nasmerovať ku kariére, ktorá

najväčšmi pomôže našej zemi. Nepokúšajte sa hádať, ktoré otázky v teste by mohli ovplyvniť vaše zaradenie na daný odbor. Akýkoľvek pochybný test bude vyhodnotený ako nedostatočný a jeho autor bude vyradený z radov študentov univerzity.“

Profesor Lee sa rozhladol po miestnosti, aby sa uistil, že sme bezvýhradne pochopili význam jeho slov. Priam som počula, ako mi bije srdce.

Konečne pokračoval v pokynoch. „Vypracujte každú úlohu, ako najlepšie viete. Neodpovedajte však nad rámec otázok. Zaujímá nás nielen úroveň vašich vedomostí, ale aj to, ako dobre otázkam rozumiete. Odpovede, ktoré presiahnu hranice vytýčené otázkami, negatívne ovplyvnia výsledky testu.“

Stážka som prehltna a zamyslela som sa, aký negatívny vplyv mohol mať na mysli. Bodové zrážky? Alebo niečo horšie?

„Na túto skúšku máte k dispozícii osem hodín čistého času. Pokiaľ budete potrebovať prestávku, aby ste sa mohli občerstviť alebo ísť na toaletu, zdvihnite, prosím, ruku. Pokiaľ tak spravíte, nesmiete opustiť budovu ani hovoriť s kýmkoľvek iným než so svojím sprievodcom. Porušenie oboch zákazov by viedlo k nedostatočnej známke zo skúšky a k vylúčeniu z univerzity. Keď skončíte, zdvihnite, prosím, svoj zväzok. Prevezmem si ho od vás a odprevadím vás k dverám. Čo budete robiť potom, je už len na vás.“ S tým sa na nás chápavo usmial a stisol tlačidlo na stene za sebou.

Zo stropu sa spustila malá obrazovka, na ktorej naskočili červené číslice. Potom profesor Lee stisol ďalšie tlačidlo a povedal: „Vašich osem hodín práve začalo plynúť.“

Čas sa začal odčítat, aby sme vedeli, koľko hodín a minút nám zostáva na vypracovanie otázok. Ozval sa šuchot papierov, lebo v tej chvíli sme všetci otvorili svoje zväzky a chytili ceruzky. Skúška, ktorá mala určiť smerovanie zvyšku nášho života, odštartovala.

Hneď prvá otázka mi vykúzlila úsmev na perách. *Ako znie veta o strednej hodnote diferenciálneho počtu? Uvedte vzorec a urobte dôkaz s vlastným vysvetlením platnosti.*

Matematika. Niečo, v čom som dobrá. Rýchlo som odpovedala, napísala príslušný vzorec a na príklade dokázala, ako funguje. Na chvíľu som sa zamyslela, či by som nemala vysvetliť aj to, aký vzťah má táto veta k vektorovým funkciám alebo k výpočtu integrálov. Potom som si spomenula na inštrukcie profesora Leeho. Máme odpovedať len na to, na čo sa nás pýtajú. Nič viac, nič menej. Na moment mi napadlo, prečo asi, hneď som sa však rozhodla, že zrejme preto, lebo vodcovia musia vedieť starostlivo voliť slová. Aby zabránili konfliktom, musia si byť istí, že význam ich slov je všetkým, ktorí ich nasledujú, celkom jasný. A vzhľadom na to, že taká zodpovednosť čakala na tých z nás, ktorým sa podarí univerzitu absolvovať, nie div, že táto schopnosť komisiu zaujímala.

Ešte raz som si prečítala otázku a rozhodla sa, že moja odpoveď je úplná a dostatočná, a presunula som sa na ďalšiu. Ceruzka mi lietala po stránkach, keď som vysvetľovala prvé štyri fázy vojny, ktoré proti sebe viedli rozličné štáty. Potom som opísala ďalšie tri fázy, keď samotná Zem zareagovala na vypustené chemikálie a ďalšie ničivé sily, ktoré proti nej ľudstvo obrátilo. Zemetrasenia, veterné smršte, záplavy, hurikány a tornáda, ktoré sa prehnali planétou a v priebehu niekoľkých rokov absolútne zničili všetko, čo ľudia stáročia budovali. Tieto škody sa posledných sto rokov Zväz národov snaží napraviť.

Hárky sa zaplňali mojím písmom. Chémia, zemepis, fyzika, dejiny, hudobná veda, umenie, porozumenie písanému textu, biológia. Každá otázka bola z iného súdka a vyžadovala iné vedomosti. Na väčšinu som dokázala odpovedať. Na chvíľu som zatajila dych, keď som jednu musela nechať nevypracovanú. Nebola som

si celkom istá, na čo presne sa v tej otázke pýtajú alebo ako by sa na ňu dalo odpovedať. Dúfala som, že mi zostane čas, aby som sa k nej neskôr vrátila. A ak nie... Myšlienky sa mi zatúlali k mojim slovám z nahrávky v prenosnom komunikátore. K osudu, aký postretol uchádzačov, ktorí sa opovážili neodpovedať správne.

Nie. Prinútila som sa tie myšlienky zapuďiť. Tým, že si budem lámať hlavu nad minulosťou, si nepomôžem. Jediné, čo môžem ovplyvniť, je prítomnosť.

Podľa časomeru mi do konca skúšky zostávali takmer štyri hodiny. Skúsila som si vystrieť plec a zistila som, že som celkom stuhnutá. Napätie a nehybnosť mali za následok, že moje svaly začínali protestovať. A sťažoval sa už aj prázdny žalúdok. A hoci ma strach zo zlyhania nútil k tomu, aby som pokračovala, mamin hlas v hlave mi hovoril, že aby telo a myseľ mohli stopercentne fungovať, potrebujú energiu. Nechcela som, aby mi došiel čas, ale keby mi došla energia a ja som sa prestala sústrediť, bolo by to ešte horšie.

Rozhliadla som sa okolo seba. Pri každom stole niekto sedel. Nikto iný si ešte prestávku neurobil. Bude opustenie miestnosti kvôli odpočinku považované za známku slabosti? Znovu som sa rozhliadla po miestnosti, či uvidím nejaké kamery, ale nijaké som nenašla. Samozrejme, to, že som ich nevidela, ešte neznamenalo, že tam nie sú.

Opäť mi zaškváľalo v bruchu. Vychlo mi v krku a robili sa mi kruhy pred očami. Potrebovala som prestávku – bez ohľadu na to, ako mohlo byť moje rozhodnutie vnímané. Tušila som, že pokiaľ na chvíľu nevypnem, podpíše sa to na zvyšku mojich odpovedí.

S námahou som prehltna, zatvorila som svoj zväzok, odložila ceruzku na stôl a zdvihla ruku. Profesor Lee si ma hneď nevšimol, ale niektorí spolužiaci áno. Podaktorí mi venovali povýšenecký pohľad, akoby boli pyšní, že vydržia viac než ja. Iní, napríklad

Stacia, len pokrútili hlavou. Na chvíľu som uvažovala, že ruku zase zvesím, ale po Tomasovom povzbudivom prikývnutí som ju zdvihla ešte vyššie.

Profesor Lee si ma všimol, usmial sa a pokynul mi, že môžem odísť. Celá stuhnutá som zamierila k dverám. Za nimi už na mňa čakala nejaká žena oblečená v slávnostnej červenej farbe. Zaviedla ma po schodoch dolu na prvé poschodie do miestnosti, kde stál stôl s jedlom a nápojmi. Naložila som si na tanier kúsky kurata, plátky prenikavo voňajúceho syra a ovocno-zeleninový šalát s orieškami. Všetko pokrmy, ktoré mne a bratom rodičia vždy odporúčali pred nejakou dôležitou skúškou. Potom som sa pustila do jedla.

Takmer som ani nevnímala chuť, len som prežúvala a prehĺtala. Toto jedlo som si nedávala pre radosť. Bolo to len palivo, ktoré ma malo dostať cez nasledujúce štyri hodiny. Rýchlo som dojedla a zamierila na toalety, aby som si opláchla tvár. Keď som si po necelých pätnástich minútach opäť sadla za stôl, cítila som, že som oveľa sústredenejšia, než keď som odišla. Chytila som ceruzku, otvorila zväzok a znovu som začala písať.

Nasledovali otázky o genetickom kóde, historických osobnostiach, dôležitých lekárskech objavoch a zbere slnečnej energie. Už som mala kľčce v ruke. Papiere sa postupne zaplňali, až som sa dostala k poslednej otázke a zažmurkala. *Ktorý odbor preferujete vy osobne a prečo si myslíte, že by sme vás naň mali zaradiť?* Toto bola moja šanca presvedčiť univerzitnú komisiu o svojej vášni a schopnostiach pomôcť rozvinúť v našej zemi technológie.

Zhlboka som sa nadýchla a pustila sa do písania. Vložila som do tej odpovede všetky svoje nádeje. Svoju túžbu pomôcť zlepšiť komunikačný systém – s väčším využitím pulzných vysieláčiek vytvoriť sofistikovanú komunikačnú sieť, ktorá by bola k dispozícii úplne každému. Napísala som o svojom nadšení z nových

energetických zdrojov, ktoré by lepšie napájali svetlá aj ďalšie prístroje. O svojom nezlomnom presvedčení, že dokážem zmeniť technologickú budúcnosť Zväzu národov.

Zatiaľ čo som stále dookola prepisovala svoju odpoveď v oba-
vách, že jedno jediné nesprávne slovo ma odkáže na štúdium iné-
ho odboru, čas bežal. Moji spolužiaci jeden po druhom dvíhali
nad hlavy svoje zväzky, čakali, kým si ich od nich profesor Lee
prevezme, a potom opúšťali miestnosť, až sme vnútri zostali len
piati. Keď som konečne bola spokojná s poslednou odpoveďou,
pozrela som sa na hodiny. Zostávali tri minúty.

Keď som si to uvedomila, celkom mi vyschlo v ústach. Ved' som
preskočila štyri otázky s úmyslom, že sa k nim neskôr vrátim! Pri
tej poslednej odpovedi som však strávila tolko času, že mi už ni-
jaký nezostal. S búšiacim srdcom som listovala dozadu v nádeji,
že stihnem odpovedať aspoň na jednu z nich. No nezvládla som
to. Čas vypršal práve vo chvíli, keď som si nanovo prečítala prvú
nezodpovedanú otázku. Odložila som ceruzku. Skúška sa skonči-
la. A ja som to nestihla.

Ani jedna z tých otázok, na ktoré som neodpovedala, sa netý-
kala matematiky alebo inej exaktnej vedy, ktoré boli podľa môjho
názoru pre strojnú inžinierstvo najdôležitejšie. Snažila som sa v tom
najúst' útechu a odovzdala som svoju prácu profesorovi Leemu. Nič
to však nemenilo na fakte, že som nezodpovedala všetky otázky,
a tak nebolo jednoduché vyjsť z miestnosti so vztýčenou hlavou.
Teraz som už mohla len dúfať v to najlepšie.

Tomas ma čakal vonku na schodoch. „Tak ako to šlo?“

„Preskočila som štyri otázky. Keby som si nebola urobila pre-
stávku na občerstvenie, bola by som to stihla.“

Tomas pokrútil hlavou. „Urobiť si prestávku bolo rozumné.
Bez teba by som to nespravil. Už som sa prestával sústrediť. To ty
si mi pripomenula, že je dôležité na chvíľu vyjsť von a prečistiť si

hlavu. Keď som sa potom vrátil, prečítal som si svoju poslednú odpoveď a našiel som v nej dve chyby. A za to vďačím tebe.“

Ďalší nežný bozk mi ako poďakovanie viac než stačil.

Keď sa potom Tomas odo mňa odtiahol, veselo sa usmial. „A som ti vďačný aj za skvelú zábavu. Tie výrazy na tvárach ostatných, keď si odišla, boli na nezaplatenie. Nevedeli, či ich má tvoja sebaistota ohromiť, alebo znepokojiť.“

Zažmurkala som. Sebaistota bola to posledné, čo som cítila, keď som počas skúšky odchádzala preč. Ale zamyslela som sa nad tým. Ako by som sa asi cítila ja, keby ešte predtým mnou zdvihol ruku niekto iný? Keby sa len tak odišiel občerstviť, zatiaľ čo čas na hodinách plynul? Zrejme by som dospela k záveru, že ten študent vôbec nepochybuje o svojej schopnosti všetko načas stihnúť. Vlastne by som zrejme predpokladala, že nielenže skúšku stihne, ale že mu zostane aj čas navyše. Tie Tomasove slová zneli ako pripomienka. Samotná skutočnosť, že si o niečom myslíme, že je to pravda, z toho pravdu ešte nerobí. Dojem je takmer rovnako dôležitý ako realita.

Pomaly sa stmievalo, keď sme s Tomasom ruka v ruke zamierili do univerzitnej jedálne. Starší študenti sa jej zväčša vyhýbajú, pretože každý samostatný odbor má vlastnú budovu s kuchyňou. Väčšinou ju teda využíva len hŕstka nízko postavených univerzitných asistentov, jeden-dvaja profesori a ja spolu so spolužiakmi z prípravných štúdií. Jedlo býva jednoduché – sendviče, ovocie, žemle, čerstvá zelenina. Nič, čo by bolo treba pripravovať nejako zdĺhavo alebo udržiavať teplé. A dnes ponuka vyzerala rovnako, hoci sme práve absolvovali kľúčovú skúšku. Nijaká oslava. Zatiaľ nie. Nie, kým nebude vyhodnotenie a nerozdelia nás na jednotlivé odbory.

Počas tých posledných šiestich mesiacov na univerzite sme písali veľa testov a po každom sa jedálňou nieslo porovnanie odpovedí, zúfanie nad chybami a radosť zo správnych odpovedí. Dnes som nič z toho nepočula. Väčšina mojich spolužiakov mlčky

hľadela do taniera. Niektorí ani nejedli, len posúvali jedlo po tanieri sem a tam v snahe vyzerat' normálne. Všetci boli zo skúšky unavení a obávali sa výsledkov.

Ja som si po troškách odštipkávala z chleba a nejakého ovocia. Vinou všetkých tých starostí som do seba nedostala viac než zopár hltov. Zato Tomas bez problémov spratal všetko, čo si naložil. Ani som sa ho nemusela pýtať, ako sa mu darilo.

Odsunula som svoj tanier a spýtala sa ho: „Myslíš, že nám výsledky povedia hneď ráno alebo nás nechajú čakať?“

Skôr než mohol začať špekulovať, odpovedal mi niečí sýty hlas: „Hneď ráno.“

Nado mnou sa zazubil Will a poskladal svoje vysoké telo na prázdnu stoličku vedľa mňa. Tomas stuhol a mne sa trochu stiahol žalúdok. Navonok som sa však usmiala. „Vravíš to dosť presvedčivo.“

„Lebo je to tak.“ V očiach mu zaiskrilo. „Začul som rozhovor niekoľkých asistentov. Musia pracovať celú noc, aby výsledky boli k dispozícii hneď ráno, a to zrejme nepatrí k ich najobľúbenejším činnostiam,“ usmial sa. „Boli pekne našťvaní. Keď my nemôžeme spať, to im neprekáža, no sami sú tomu neradi. Tak ako vám to dnes šlo?“

Tomas len pokrčil plecami a sklopil zrak do taniera. Z nejakého dôvodu, ktorý mi nevysvetlil, Willa nemá v oblube. Niežeby sa k nemu správal nejakou neslušne. To nie. Ale jeho strohé odpovede rovnako ako pohľad v sivých očiach hovoria za všetko. Je ostrážitý. Nedôveruje mu.

„A čo ty, Cia?“ spýtal sa Will. „Tipujem, že skvelo ako všetko ostatné. Však?“

Kiežby. „Tých otázok bolo priveľa na to, aby som ich všetky zvládla.“

„Ja som pokazil tú časť o dejinách umenia. Myslel som, že hľadajú vodcov, ktorí by dokázali revitalizovať krajinu. Ako nám v tom

má pomôcť, že poznáme sochu nejakého nahého chlapa? Keby to aspoň bola nahá ženská...“ zazubil sa Will. „To by bola iná káva.“

Mimovoľne som sa zasmiala a ďalej na pol ucha počúvala jeho vtipkovanie o rozličných otázkach z testu a špekulácie o tom, či ho zaradia na vysnívaný odbor, vzdelávanie.

Will je bystrý a vtipný, a to sa mi páči. Miluje svoju rodinu, najmä svoje dvojča Gilla, ktorý prišiel na Skúšku do Tosu spolu s ním, ale na univerzitu sa nedostal. Krátko potom, ako sa začal semester, mi Will ukázal fotku seba a svojho brata. Dve identické tváre s pobavenými úsmevmi. Vysoké štíhle telá a popolavá pleť svedčiaca o nedostatku zdravých potravín v ich kolónii. Okrem dĺžky vlasov – Will ich mal po plecía a Gill krátke – vyzerali úplne rovnako, dokonca aj z hlbokých zelených očí im sálala rovnaká láskavosť a radosť.

A práve to, čo som videla v jeho očiach, ma k nemu priťahovalo, hoci obvinenia nahrané v prenosnom komunikátore ma varovali, že sa mám od neho držať ďalej. Bolo zaťažko uveriť, že za tým priateľským úsmevom sa skrýva niekto, kto sa pokúsil zabiť mňa aj Tomasa. Môj hlas z nahrávky však tvrdil, že presne taký Will je. A práve preto som sa zdržiavala v jeho blízkosti. Bola som odhodlaná zistiť, či ten hlas hovorí pravdu. O Willovi. O Tomasovi. O všetkom.

2. kapitola

SEDELI SME V TEJ istej učebni, kde sme predchádzajúci deň písali test. A čakali. Dvadsať študenti z osemnástich kolónií. Pripravení dozvedieť sa, ako pomôžu s opätovným vybudovaním krajiny.

Rozhliadla som sa po miestnosti. Stacia dúfala, že bude študovať právo a štátnu správu. Vic, veľký ryšavý chlapec z tej istej kolónie, mal ambície liečiť polámané kosti. Kit, štíhla dievčina s hnedými vlasmi siahajúcimi po pás, ktorá neúnavne flirtovala s Tomasom, sa ho snažila nahradiť na poste jednotky záujemcov o biologické inžinierstvo. Brick vyhlasoval, že sa bude rád venovať čomukoľvek, čo mu Zväz národov určí ako to pravé. Viac než polovica všetkých v učebni sa chcela v budúcnosti dostať do vlády, aby mohli pripravovať zákony. Všetci spoločne sme však chápali, že sami nič neovplyvníme.

Keď do miestnosti vstúpil profesor Lee a v ruke držal podložku na písanie, zatajila som dych. Srdce sa mi rozbúšilo a musela som sa ovládať, aby som sa nezačala vrtieť. „Pred sebou mám výsledky včerajších testov,“ povedal. „Na tomto zozname sú vaše mená v abecednom poradí. Každý z vás si pri svojom mene nájde

informáciu, či skúšku úspešne absolvoval a bol zaradený na študijný odbor, alebo neuspel, a preto bude preradený do niektorého z mimo univerzitných programov. Všetci neúspešní študenti sa napoludnie stretnú pred internátom s úradníkom Zväzu národov. Ten ich odprevadí na miesto, kde s nimi budú prebrané iné možnosti ich budúcnosti.“

Tep sa mi zrýchlil. Vravel to každý rok rovnako alebo azda niekto z nášho ročníka v teste prepadol?

Na otázky však nebol čas, pretože profesor Lee pokračoval: „V prípade, že ste uspeli, nájdete pri svojom mene názov študijného odboru, na ktorý sme vás zaradili. Zajtra sa s vami zide pridelený akademický poradca. Zároveň vám bude pridelený sprievodca – starší študent, ktorý vám pomôže aj so sťahovaním do príslušného internátu. Budete mať týždeň na to, aby ste sa zoznámili s novými priestormi a ostatnými študentmi. Potom oficiálne začnete študovať. Teším sa, že s mnohými z vás sa stretnem na svojich seminároch.“

Nato sa profesor Lee otočil, podložku zavesil na stenu a zamieril k dverám. Pri nich sa ešte obzrel. „Všetkým vám gratulujem k doterajším úspechom. Verím, že v budúcnosti dokážete veľké veci.“ Potom sa naposledy usmial a odišiel.

Neprekvapilo ma, že ako prvá vyskočila Stacia. Potom už stoličky odsunuli všetci, niektorí ich dokonca prevrátili, ako uháňali k prednej stene, aby zistili, čo im nachystal osud. Niekto nadšene vykrikol. Po chrbte mi prešiel mráz z očakávania aj zo strachu zároveň. Pomaly som vstala a zamierila k zoznamu. So svojimi šesťdesiatimi centimetrami som bola najmenšia z dievčat. A keďže som od stola vstala ešte aj posledná, zostala som až na kraji hlúčika. Hoci som stála na špičkách a natahovala krk, ako som mohla, na zoznam som aj tak nedovidela. Tváre ostatných študentov som však videla jasne. Rawson, malý chlapec s tmavou pletou, potľapával

po chrbte Willa. Kit skočila Tomasovi okolo krku a odmietala sa ho pustiť, aj keď sa jej snažil vykrútiť. Stacia sa vliekla k dverám. Slzy, ktoré sa jej leskli v očiach, mi nahnali husiu kožu. Nedostala sa na odbor, na ktorý chcela, alebo sa stalo nemysliteľné?

Preplietla som sa pomedzi ostatných a odstrčila som ceriaceho sa Willa, aby som sa konečne aj ja pozrela na zoznam. Mená boli v abecednom poradí, preto som hneď uprela zrak na koniec, kde som uvidela svoje meno.

Valeová, Malencia – uspela – štátna správa

Zatvorila som oči, tri razy sa zhlboka nadýchla a opäť ich otvorila. Lenže tie slová sa nezmenili. Z nejakého, pre mňa nepochopiteľného dôvodu ma zaradili na odbor, ktorý som si želala najmenej.

Muselo dôjsť k nejakému omylu. Bojovala som s nutkaním rozbehnúť sa za profesorom Leem a požiadať ho o vysvetlenie. Vari som vo svojej poslednej odpovedi ne zvolila správne slová? Najschopnejšia som v matematike a práci s kovom a drôtmi, nie v tvorení dvojzmyselných a starostlivo vykonštruovaných fráz. Prečo ma univerzitná komisia zaradila na odbor, v ktorom musím takmer s istotou zlyhať?

Do očí sa mi začali tlačiť slzy, ale nepustila som ich. Nedovolím im dostať sa von. Nie tu. Moje sklamanie nikto neuvidí. Ani komisia, ani moji spolužiaci. Odmietala som, aby ktokoľvek vedel, ako sa musím ovládať, aby som dýchala pravidelne a nezatínala päste. Uvidia len radosť z toho, že som skúšku zložila.

Prinútila som sa usmievať a prečítala som si výsledky svojich priateľov. Ako prvého som našla Tomasa a úprimne som sa usmiala. Biologické inžinierstvo. Zaplavila ma vlna hrdosti a radosti. Obzrela som sa a zistila som, že stojí len pol metra odo mňa. Pevne som ho objala. Profesori sa rozhodli správne. Tomas ich nesklame.

Ďalej som ho držala za ruku a vyhľadala si mená Stacie a Willa. Medicína pre ňu, štátna správa preňho. Rovnako ako ja, ani jeden z nich nebol pridelený na vytúžený odbor, čo vysvetlovalo Staciino sklamanie. No obaja skúšku zložili. Čo však neplatilo pre všetkých. Moje osobné sklamanie šlo bokom. Vedľa mena Obidiaha Martineza bolo len jedno slovo: *presmerovaný*. Nemohla som si pomôcť, pohltili ma úvahy o tom, aké následky bude mať tento ortiel.

Bolo to zároveň prvé, čo som sa spýtala Tomasa, keď sme vyšli z učebne von na miesto, kde bolo najmenej pravdepodobné, že nás niekto vyruší. Videla som, že Tomas by radšej hovoril o tom, ako sa cítim po prečítaní svojho výsledku. Len čo som ho ubezpečila, že som v poriadku, povedal: „Tipujem, že ho pridelia do nejakého technického tímu tu v meste alebo ho pošlú do niektorej kolónie, aby pomohol s výstavbou. Čo myslíš?“

Nebola som si istá, čo si mám myslieť. Obidiah nebol môj kamarát. Vlastne by som povedala, že sa nekamarátil s nikým z nás. Niekoľkí sme sa ho pokúsili osloviť vrátane mňa. Asi týždeň nato, ako sme dorazili do univerzitného areálu, som ho videla sedieť pod stromom a hľadiť kamsi doďaleka. Hoci jeho svalnatá postava, plamenný výraz a exoticky vyzerajúce husté zapletené vlasy by ma inokedy znepokojovali, smútok, ktorý sa mu zračil v očiach, ma prinútil zamieriť k nemu. Lenže v tej chvíli, ako som vyslovila jeho meno, sa jeho výraz zmenil. Smútok nahradil vzdor. Požiadal ma, aby som odišla. Tak som šla. Tá jedna skúsenosť mi stačila, aby som svoj pokus viac nezopakovala. Lenže teraz som si želala, aby som to bola skúsila znova.

„Naozaj si v poriadku?“ spýtal sa ma Tomas cestou do môjho internátu. Zastal a pozrel mi priamo do očí. Ten múr, ktorý som si rýchlo vystavala, aby som zaň skryla svoje emócie, začal praskať a ja som si hryzla do pery. Tomas ma pohladkal po líci. „Ak ťa to aspoň trochu uteší, tak si myslím, že zvolili správne.“

Jeho slová mi vyrazili dych. „Ty si myslíš, že na to strojnú inžinierstvo nemám?!“

Tomas mi položil ruku na plece. Pokúsila som sa ju striasť, ale nepustil ma. „Ja si myslím, že neexistuje nikto, komu by som si viac želal zveriť vedenie našej zeme. Vlády nie sú vždy spravodlivé ani férové. Ale mali by byť. A ja verím, že sa pokúsiš, aby tá naša bola jedno aj druhé.“

Jeho slová a bozk zahnali moje pochybnosti niekam ďaleko, ibaže len čo sa odišiel zbalit na zajtrajšie sťahovanie, opäť sa vrátili. Tomas mi veril, ale ja som si nebola istá, že mu to môžem odplatiť. Neverila som sebe. Neverila som jemu. Neverila som ničomu.

Stála som vo svojej izbe a snažila som sa rozhodnúť, čo zbalím ako prvé. Od Skúšky som zhromaždila len minimum vecí. Takmer nie dosť na to, aby som na ne potrebovala jednu z tašiek, ktoré sme na presun do nových internátov dostali. Len niekoľko kusov ďalšieho oblečenia, zopár kníh a malú vázičku sušených kvetov. To bol darček z domova na narodeniny, hoci všetci si mysleli, že sú od Michala, toho úradníka, ktorý ma sprevádzal na Skúšku. Dokonca ani Tomas nepoznal pravdu, pretože som sa bála riskovať akékoľvek problémy, ktoré by z toho Michal alebo moja rodina mohli mať.

Teraz mi pripomenula otca. Keď som ju chytila do rúk, rozplakala som sa. Čo by si asi myslel o odbore, na ktorý ma zaradili? Bol by rovnako zmätený ako ja? Jeho univerzitná komisia nasmerovala na genetickú modifikáciu rastlín. A dôkaz toho, že rozhodli správne, som zvierala v dlaniach. Otec bol génius, keď išlo o to, ako pomôcť rastlinám, aby sa im darilo. A jeho vášeň k práci bola jednou z vlastností, ktoré som na ňom najväčšmi obdivovala. Vždy som akosi predpokladala, že si revitalizáciu krajiny zvolil sám. Nikdy som si neuvedomila, že zaňho rozhodovali druhí. Aký odbor by si asi vybral, keby sa mohol rozhodnúť sám? Zaradili ho rovnako ako Tomasa tam, kde si želal, alebo sa mu stalo to, čo mne?

Utrela som si slzy, zašmátrala v matraci a vytiahla z úkrytu prenosný komunikátor. V hrdle sa mi nahromadila žľč. Skúsenosti, ktoré som si doň nahrála, hovorili o testovacom procese ustanovenom vládou Zväzu národov, ktorý bol ďaleko od spravodlivého alebo férového. Dokážem byť aktívnou súčasťou systému, ktorý počas Skúšky navádza uchádzačov, aby sa medzi sebou vraždili? Naozaj účel – otcova obdivuhodná práca s rastlinami a stovky ďalších prelomov, ktorých autori absolvovali univerzitu – svätí prostriedky? To sú otázky, na ktoré nemôžem začať hľadať odpovede, kým nezistím, či tie zážitky, o ktorých hovorím na svojich nahrávkach, sú skutočné, alebo vymyslené. Všetkým úspešným uchádzačom po Skúške vymazali spomienky na celý proces, preto je nemožné, aby som presne zistila, čo sa vtedy naozaj stalo. Ale ak na to pôjdem rozumne, možno na nejaký spôsob prídem.

Mrkla som na hodiny na nočnom stolíku. Jedenásť a štyri minúty. Podľa inštrukcií profesora Leeho sa napoludnie Obidiah zide pred touto budovou s nejakým úradníkom, aby svoju kariéru nashataroval novým smerom. Ak zistím, aký osud ho čaká, nezískam tým síce dôkaz, že moje nahraté spomienky sú pravdivé, ale môžem si aspoň urobiť obrázok o tom, aký trest za zlyhanie považuje univerzita za adekvátny. A pokiaľ sa bude nejako podobať mojim spomienkam, nájdem odpoveď, ktorú hľadám.

Zabalila som prenosný komunikátor do uteráka a schovala ho medzi oblečenie, ktoré som si už zbalila. Potom som schytila nejakú knihu, zamkla za sebou dvere a vydala sa dolu po schodoch. Will, Vic a zopár ďalších spolužiakov si pred internátom hádzali loptu. Will mi zamával, pokrútila som však hlavou, zdvihla do vzduchu knihu, ktorú som držala, a pokračovala som v chôdzi. Will spolu s ostatnými sa pohybovali naľavo od budovy, zamierila som teda k sivému dvojposchodovému kamennému domu napravo, k budove katedry geológie. S Tomasom sme často vysedávali

na lavičke pred vchodom do študovne, takže nikomu nebolo ani trochu divné, keď som sa usadila na chladnú kovovú lavičku a predstavila, že čítam. Mala som odtiaľ dobrý výhľad na cestu vedúcu od našej budovy.

Zanedlho som zbadala Obidiahove neprehliadnutelné vrkôčky. Vyšiel von, zastal na chodníku a čakal na svoj sprievod. Cez pravé plece mal prehodený veľký čierny batoh. V rukách opatrne držal starú gitaru. Ani som nevedela, že hráva. Pochybujem, že ktokoľvek z nás áno. Ale oveľa prekvapujúcejší bol široký úsmev na jeho tvári, keď sa zadíval do diaľky. Možno sa snažil niečo predstierať kvôli ľuďom naokolo, ale veľmi som tomu neverila. Prvý raz odvtedy, ako som ho spoznala, vyzeral šťastný. Skúsila som si predstaviť, ako by som sa asi cítila ja, keby som sa dozvedela, že musím opustiť univerzitu.

Smutná. Sklamaná. Zničená.

Lenže Obidiah akoby žiadny z tých pocitov neprežíval. Spomenula som si na tú chvíľu spred šiestich mesiacov, keď vyzeral taký opustený. To ma priviedlo k pochybnostiam. Naozaj bola tá skúška nad jeho sily? Alebo tu bol taký nešťastný, že ju zámerné pokazil v nádeji, že nájde cestu naspäť domov?

O chvíľu som si všimla, že prichádzajú dvaja asistenti. Jeden v slávnostnej červenej farbe, druhý vo fialovej. Niečo Obidiahovi povedali, ten prikývol a vydal sa po ceste za nimi, smerom na sever.

Dávala som pozor, aby som ich nestratila z očí. Zatvorila som knihu, vstala a pomaly som sa vydala tým istým smerom. Pri prechádzkach po študentskom areáli som vždy obdivovala budovy, z ktorých viaceré tu stáli už aj vyše dvoch storočí. Keď sa skončilo všetkých sedem fáz vojny, zvyšné obyvateľstvo niekdajších Spojených štátov amerických nabralo odvahu pustiť sa do odvážneho procesu opätovného vybudovania krajiny. Ich vodcovia si ako štartovacie miesto pre revitalizáciu vybrali mesto Wichita, ktoré

premenovali na Tosu. Leží na území, ktoré sa kedysi nazývalo Kansas. Zatiaľ čo najväčšie mestá ako Chicago, New York alebo Denver boli počas vojny zničené, Wichita zostala vďaka svojej strategicky absolútne nevýhodnej polohe nedotknutá. Reakcia Zeme na vojnu síce zničila veľa budov, ale napriek tomu bolo možné väčšinu z nich opraviť a opäť využiť.

Často som obdivovala ich architektúru a premýšľala o nádeji, ktorú tie budovy predstavujú. Dnes som však kráčala so sklonenou hlavou a snažila sa medzi študentmi a ostatnými okoloidúcimi zostať bez povšimnutia. Občas som mrkla na Obidiaha a jeho sprievod, aby som sa uistila, že ich mám stále na dohľad. Prechádzky po areáli úspešným absolventom testu síce nikto nezakázal, nebola som však taká naivná, aby som predpokladala, že Obidiah alebo jeho sprievod by môj záujem uvítali.

Prechádzala som pod rozličnými budovami a slnečný svit sa odrážal od okenných tabúľ. Obidiah kráčal rýchlo a ja som sa potrebovala pohybovať ešte rýchlejšie, aby som videla, kam smerujú. Keď obišli niekoľko veľkých objektov, Obidiahovi sprievodcovia zamierili na cestu vedúcu rovno ku mne.

Nikde naokolo neboli nijaké stromy dosť široké na to, aby som sa za ne mohla schovať. Pár sto metrov odo mňa sa po trávniku prechádzala skupina starších študentov. Pridáleko na to, aby som sa mohla tváriť, že k nim patrí. Najbližší vchod do nejakej budovy bol aspoň pätnásť metrov ďaleko. Keby som sa rozbehla, hrozilo, že by si ma niekto všimol a čudoval by sa, kam sa tak ponáhlam. Hoci sa mi pulz zrýchľoval a túžila som zmiznúť skôr, než si ma Obidiahova eskorta všimne, urobila som to jediné, čo mi napadlo. Sadla som si na chladnú zem, otvorila si v lone knihu, nechala si vlasy spadnúť do tváre a predstierala záujem o stránky plné histórie.

Počula som blížiace sa kroky. Pri každom ma nervózne trhlo a zatajil sa mi dych. Podľa sluchu som odhadovala, že Obidiah so

svojou eskortou prechádza asi len tri metre od miesta, kde som sedela. Obrátila som list a uprene hľadela na slová plávajúce pred sebou. Predstierala som, že som zahľbená do čítania, hoci som si naplno uvedomovala každú ubiehajúcu sekundu. Zvuk krokov pomaly slabol. Odhodlala som sa zdvihnúť oči od knihy a videla som, že pri ďalšom chodníku asistenti zamierili na sever. Obidiah šiel za nimi, trochu však spomalil a obzrel sa. Naše oči sa na sekundu stretli. Na tvári sa mu objavil zmätok a ďalšie pocity, ktoré som nedokázala pomenovať. Bol rád, že vidí spolužiačku? Spomenul si, že som sa s ním chcela spriateliť, a teraz ľutoval, že bol proti?

Naposledy sme sa na seba pozreli a potom pokračoval v chôdzi. Vstala som a pomaly ho nasledovala. Všimla som si, že sa ešte dva razy otočil. Ak ma zbadal, ako sa schovávam za kríkmi alebo kráčam v tieni stromov, nedal to na sebe poznať. Skrátka len nasledoval svoju eskortu, ktorá ho viedla k tehlovej budove obohnanej veľkým čiernym plotom na severovýchodnej hranici areálu. Bola osamotená, ďaleko od ostatných univerzitných budov slúžiacich študentom. Tráva rastúca za ňou už nevyzerala tak zdravo. Pôda tak úrodne. Celkovo bola menej revitalizovaná než zvyšok areálu. Budova nepatrila k tým, ktoré sme navštívili počas informatívnej prehliadky univerzity. Vtedy sa náš sprievodca zmienil, že univerzita sa nachádza na severnom okraji Tosu. Až dosiaľ som si nevedomila, ako blízko hranice v skutočnosti sme. Na štítku pripnennom na plote hneď vedľa otvorenej brány stálo: SPRÁVA UNIVERZITY ZVÄZU NÁRODOV.

Sledovala som, ako Obidiah spolu s asistentmi zmizol za veľkými bielymi dverami, a snažila som sa rozhodnúť, čo ďalej. Na rozdiel od zvyšku areálu tadiaľto neprechádzalo veľa ľudí. Na lavičkách bolo pusto, pod stromami nesedeli nijaké skupinky debatujúcich študentov. Nech tá budova slúžila na čokoľvek, zjavne nemala veľa návštevníkov. Vyčkala som niekoľko minút, či tam

nezamieri ešte niekto iný. A keď nikto neprišiel, prekĺzla som za plot a sebaisto vykročila smerom ku vchodu, akoby som mala plné právo tam byť. Ak ma niekto zastaví, môžem povedať, že som sa rozhodla osláviť úspešné zloženie úvodnej skúšky tak, že sa toho o univerzite dozviem viac.

Cez dlhú úzku sklenenú tabuľku vo dverách som nazrela dovnútra, či nezahliadnem Obidiaha, ale nikoho som nevidela.

Čo teraz? Bude lepšie vojsť a riskovať, že narazím na nejakého asistenta, alebo počkať, až Obidiaha odprevadia zase von? Už som sa chystala otvoriť dvere, keď vtom som zbadala doktora Barnesu, ktorý mal na starosti Skúšku, spolu s drobnou tmavovlasou ženou. Vyšli z nejakej miestnosti a zamierili kamsi do zadnej časti budovy. Určite sa chystali zísť s Obidiom. Dívala som sa, ako zmizli v miestnosti na konci chodby, a potom som sa ponáhľala na druhú stranu budovy, či tam nenájdem nejaké okno, cez ktoré by som mohla ich stretnutie sledovať.

Dobehla som na druhú stranu a pocítila sklamanie. Uprostred múra boli veľké kovové dvere s číselnou klávesnicou, ale nijaké okná. Pravdepodobne preto, lebo nikto sa nechcel pozeráť na tú podlhovastú kôľňu stojacu asi tridsať metrov odo dverí alebo na tie nerevitalizované lány trávinatej pôdy a popraskanej cesty. Z tejto strany nebol areál ani chránený plotom, zrejme preto, aby tadiaľto mohli jazdiť autá. Celý priestor bol pustý, ale vyčistený od sutiny. Možno aby ho pripravili na revitalizáciu alebo, naopak, aby budova zostala úplne izolovaná?

Keďže som nič nevidela, pobrala som sa naspäť k prednému vchodu do budovy. Zastavil ma však zvuk škrípajúcej prevodovky a motora. Otočila som sa a zbadala som, že z kôľne vychádza veľké čierne vznášadlo. Ponáhľala som sa schovať za roh a pritísila som sa k múru za nejaký riedky krík, aby si ma vodič nevšimol. Rev motora sa priblížil a vzápätí stíchol, z čoho som usúdila, že

vznášadlo zastalo niekde nablízku. Najprv sa otvorili dvere a potom sa ozval ženský hlas:

„Také plytvanie! Mal sa stať jednou z hviezd tohto ročníka. Mal by existovať aj iný spôsob.“

„Všetky postupy boli zavedené z určitého dôvodu, MayLin.“ Srdce mi vyskočilo až do krku. Ten hlas patril doktorovi Jedidiahovi Barnesovi. „Teraz si naša krajina nemôže dovoliť zmeniť smer. Najmä keď konečne začíname robiť skutočné pokroky. Viete, čo s ním máte urobiť.“

„Áno, pane,“ odvetil mužský hlas.

Vykukla som spoza rohu a podlomili sa mi kolená. Pridržala som sa steny, aby som nepadla. Dvaja asistenti niesli Obidiaha k vznášadlu. Hlava mu bezvládne visela, až sa mu vrkôčiky ťahali po zemi. Položili ho do vozidla na podlahu a nasadli do kabíny vodiča. Čakala som, že Obidiah sa posadí. No neposadil sa. Dívala som sa, či sa mu aspoň dvíha hrudník hore a dolu, ani sa však nepohol.

Potom sa zjavila tá žena, ktorá Obidiaha sprevádzala z internátu. Niesla čiernu tašku a jeho gitaru. Oboje hodila do vznášadla a potom nasadla. Stroj vystúpil nad pustú krajinu. A kým mi došlo, čoho som práve bola svedkom, vznášadlo – a s ním aj Obidiah – bolo preč.

3. kapitola

DO OČÍ MI VHRKLI slzy. Dýchala som rýchlo a prerývane a tlačila som sa k chladnému múru. Obidiah je preč. Presmerovaný. Mŕtvy. A ak nebudem opatrná, stane sa to aj mne.

Doktor Barnes rozprával ďalej: „Viete, aký som zakaždým sklamaný, keď je študent s takým potenciálom presmerovaný, ale je to jediná možnosť. Revitalizácia vyžaduje jednotu. Študentom s Obidiahovými schopnosťami nesmieme dovoliť pôsobiť mimo rámca Zväzu národov. Ľudia by sa potom mohli obracať k nim, a nie k našim súčasným vodcom. Taká nerovnováha by mohla podkopať všetko, čo sme za posledných sto rokov dosiahli.“

„Ja viem,“ vzdychla si MayLin. „Lenže presmerovaním sa to už možno nebude dať ďalej riešiť. Pani prezidentka čoraz častejšie vyjadruje znepokojenie nad množstvom študentov, ktorým sa nepodarí univerzitu absolvovať.“

„Pani prezidentka si pokojne môže vyjadrovať znepokojenie, ale kým sa nezmení zákon, testovanie a výučba našich vodcov zostane v mojich rukách. Pre našu krajinu je lepšie čo najskôr

odhaliť, že sa konkrétny študent nebude vedieť vyrovať s tlakom, ktorý ho v budúcnosti čaká.“

Na tých slovách mi bolo niečo povedomé. Stiahol sa mi žalúdok a myslou sa mi mihla tvár mojej spolubývajúcej počas Skúšky, Ryme Reynaldovej. Jej plavé vlasy. Žlté šaty. Skúsila som tú spomienku zachytiť, ale vyparila sa ako dym.

Doktor Barnes medzitým pokračoval. „Okamžité presmerovanie je lepšie než škoda, ku ktorej by mohlo neskôr prísť. Ak tomu pani prezidentka nerozumie, bude potrebné ju presvedčiť. Zašli sme už príďaleko...“

Vtom sa zabuchli dvere a zvyšok vety som nepočula. Zhlboka som sa nadýchla a vykukla spoza rohu, aby som sa uistila, že on i MayLin už odišli. Potom som utiekla.

Až keď som dobehla k vzdialenému štadiónu na severovýchodnej strane areálu, konečne som spomalila, lapala som po dychu a snažila sa premýšľať.

V dialke som videla ľudí prechádzajúcich sa po čerstvo vyrastenom trávniku. Mojm smerom sa nikto nepozeral. Napriek tomu som nasadila úsmev a predstierala, že mi srdce nebúcha ako opretky. Pritiahla som si bundu tesne k telu a vydala som sa krížom cez trávnik. Celý čas som sa snažila bojovať s nutkaním prestať zdržiavať slzy.

Zamierila som k internátu, hoci som vedela, že dovnútra nemôžem ísť. Zatiaľ nie. Kamaráti sa ešte budú baliť. Oslavovať. Pripravovať sa na zajtrajšok, keď sa budeme sťahovať do nových internátov a začne sa ďalšia fáza nášho štúdia. S tým rozdielom, že po dnešku, po tom, čo som videla Obidiahovo nehybné telo, som si nebola istá, či to zvládnem. Zavrela som oči a v hlave mi zazneli slová z nahrávky o tých, ktorí zomreli. O mojich priateľoch z Piatich jazier – Malachim Rourkem a Zandri Hicksovej. O mojej spolubývajúcej Ryme Reynaldovej. O Willovom dvojčati

Gillovi Donovanovi. Už som si nemohla nahovárať, že tie šepkané slová nie sú pravdivé. Ako som tu mala zostať a študovať, keď som vedela, koľko ľudí už zomrelo alebo zmizlo? To by bolo, ako povedať, že na ich smrti nezáleží. Že doktor Barnes alebo jeho ľudia majú právo rozhodovať nielen o tom, kto bude riadiť našu krajinu, ale aj o tom, kto bude žiť a kto zomrie.

A to nemá.

Nemajú.

Také právo nemá nikto.

Pred vyše sto rokmi si vtedajší vodcovia mysleli, že to právo majú. A my doteraz platíme za ich chyby. Naši súčasní vodcovia sa však mali z tých chýb poučiť.

Našla som si miestečko v tieni pod jedným stromom, sadla som si tam a pritiahla si kolená k brade. Zem podo mnou bola chladná, zelené pupene na neďalekom kríku však pripomínali, že jar sa chystá čoskoro rozkvitnúť. Na konári nado mnou začal spievať nejaký vtáčik. Všade naokolo boli dôkazy o tom, že svet sa pomaly spamätáva z katastrof a úpadku. Dôkazy, že univerzita vybrala talentovaných a schopných ľudí, ktorí pomocou svojich vedomostí priniesli našej zemi nádej. Pri pohľade na zdravé rastliny som sa musela pýtať sama seba: Stálo to za to? Áno, veľa životov bolo zachránených, ale čo životy tých, ktorí zomreli? História nás učí, že pokrok si často vyžaduje obeť, ale čo je to za pokrok, keď stojí na životoch tých, ktorým má pomáhať?

Zdvihla som zrak k slnku. O pár hodín malo zapadnúť. Hoci som sa za posledných pár mesiacov o Tosu veľa dozvedela, nepoznala som ho dosť dobre na to, aby som si v jeho uliciach bola istá v noci. Došlo mi, že ak chcem zmiznúť a mať nejakú šancu na útek, musím to urobiť hneď.

Vstala som a zamierila som do internátu. Privítal ma zvonivý smiech a radostné výkriky. Zamávala som Naomi, ktorá práve

prebehla okolo mňa. Keď som vsunula kľúč do zámky dverí na svojej izbe, ruky sa mi triasli. Niekde hlboko vo svojom vnútri som vždy musela vedieť, že utečiem, pretože len čo som zatvorila dvere, hneď som presne vedela, čo si mám vziať so sebou.

Rovnako ako na Skúške som si vzala jediný batoh, jedny šaty na prezlečenie, dva osobné predmety a spodnú bielizeň. Topánky od otca, ktoré som pred dvoma rokmi zdedila po bratoch, a Zeenov prenosný komunikátor. A hoci mi s prežitím nemohli pomôcť, veľmi som si so sebou chcela vziať aj tie sušené kvety s vázičkou. Do batoha by sa mi zmestili, lenže to miesto bolo treba nechať pre vodu, jedlo alebo akékoľvek ďalšie veci, ktoré nájdem po ceste a budem ich môcť využiť.

Do bočného vrečka batoha som vsunula vreckový nožík a oči mi spočinuli na malej kôpke Tomasových odkazov plných lásky a podpory. Pohládila som vrchný útržok papiera – papiera, ktorý mal byť recyklovaný, ale ktorý som sa neopovážila zničiť ani v myšlienkach. Zatúžila som sa s ním porozprávať. Poprosiť ho, aby šiel so mnou. Aby nechal univerzitu, našu budúcnosť aj tie ne Skúšky ďaleko za sebou. Napadlo mi, že čím ďalej pôjdeme, tým bude možno jednoduchšie pochovať nebezpečné spomienky a odpustiť. Opäť medzi nami vybudovať dôveru, ktorá bola kedysi skutočná.

Vtom niekto na chodbe chytil kľučku na mojich dverách. Strhla som sa. „Hej, Cia! Viem, že si tam. Tak otvor!“

Stacia.

Len čo som odomkla, vrazila dovnútra a sadla si na posteľ hneď vedľa môjho otvoreného batoha. „No, dnešok bol teda zaujímavý. Každý buď oslavuje, alebo sa topí v sebaľútosti. Bolo rozumné, že si na chvíľu zmizla, aby si sa vyhla tej privalovej vlne emócií. Vzhľadom na to, že toto má byť ten najchápavejší, najbystrejší výkvet, myslela by som si, že im už dávno došlo, ako to funguje.“

Spôsob, akým sa Stacia natiahla s rukami pod hlavou na matraci, hovoril o tom, že má v úmysle nejaký čas sa tu zdržať. Čas, ktorý som nemala. Lenže nemohla som ju len tak požiadať, aby odišla. Strávili sme spolu dosť času na to, aby vedela, že to nie je moja zvyčajná reakcia, a premýšľala by, prečo to robím. Navyše, pokiaľ by sa mi podarilo utiecť, tak by doktor Barnes a jeho tím začali vypočúvať kohokoľvek, kto o mojom pláne mohol vedieť. Nechcela som, aby Stacia trpela za niečo, čo bolo výhradne mojím rozhodnutím.

Potlačila som úzkosť a spýtala sa: „Tebe neprekáža, že ťa poslali na medicínu?“

Stacia len pokrčila plecami. „Klamala by som, keby som tvrdila, že ma to spočiatku nerozhodilo. Za tých posledných pár mesiacov som takmer presvedčila sama seba, že keď budem tvrdo pracovať, dokážem svoju budúcnosť nejakým spôsobom ovplyvniť. Zabudla som na to, čo ma dospievanie v kolónii Tulsa naučilo. Moc je len ilúzia. Iba hŕstka vyvolených môže formovať svoje životy a životy ľudí okolo seba. Aby som sa stala jednou z nich, musím dokázať, že zvládnem čokoľvek, čo bude treba, aby som uspela.“ Zasmiala sa. „A to aj urobím.“

Jej smiech mi nahnal husiu kožu. Bol chladný a vypočítavý. Tvrdý. Odhodlaný. Stacia je chytrá, no často mi napadlo, či jej prežiť Skúšku nepomohli práve tieto vlastnosti. Napriek tomu som musela obdivovať jej schopnosť dať emócie nabok a nájsť to najschodnejšie riešenie situácie, aj keď som s jej hodnotením nesúhlasila. Pri predstave, že ju tu nechám, ma hrýzlo svedomie. No aj keď jedna moja časť chcela Stácii navrhnúť, aby utiekla z univerzity spolu so mnou, nespýtala som sa jej na to. Ona nebola z tých, ktorí cúvajú pred nejakou výzvou, aj keby sa to malo skončiť ich smrťou.

Nasledujúcu hodinu špekulovala o tom, ako asi budú vyzeráť naše rozvrhy, keď sa začne semester, a donútila ma sľúbiť, že jej

poviem o všetkom, čo sa v internáte štátnej správy ťuchne. Bezpochyby verila, že tie informácie využije, keď konečne dosiahne moc, po ktorej tak zúfalo túžila. Chcela som, aby mi na revanš slúbila to isté, hoci sa mi z toho klamstva dvíhal žalúdok. Veď tu nebudem, aby som mohla svoj sľub splniť. A pokiaľ chcem prekĺznuť bez povšimnutia, nemôžem sa s ňou ani rozlúčiť.

V čase, keď sa Stacia vrátila naspäť do svojej izby, slnko už viselo tesne nad obzorom. Vedela som, že po západe bude ťažšie všimnúť si nebezpečenstvo, ale nemala som na výber. Nastal čas odchodu. Obliekla som si kabát a prehodila batoh cez plece. Keď som siahla na kľučku, všimla som si strieborný náramok, ktorý mi vytŕčal spod rukáva. Bola na ňom hviezda, ktorá definovala, kým sa mám podľa želaní vlády a doktora Barnesu stať. Odošla som si ho zo zápästia a položila doprostred postele. Je načase nechať všetko, čo predstavoval, za sebou.

Alebo skôr bude, pokiaľ sa mi podarí nájsť Tomasa. Zaklopala som na dvere do jeho izby, ale neotvoril. Napadlo mi, že musel odísť do jedálne bezo mňa, tak som sa rýchlo pobrala von a ponáhľala sa krížom cez trávnik. Vo dvojici bude jednoduchšie prežiť za hranicami mesta. Spoločnými silami sa môžeme dostať domov.

Tak som sa sústredila na hľadanie Tomasa, že som si vôbec nevyšlipla postavu stojacu v tieni budovy geológie, kým na mňa nezavolať čísi hlas. „Niekam sa chystáš?“

Otočila som sa a zbadala som úradníka Michala Gallena. Stál len desať metrov odo mňa. Za tie dlhé týždne, čo som ho nevidela, mu strapaté hnedé vlasy trochu narástli. V neformálnych hnedých nohaviciach a vo voľnej bielej košeli vyzeral skôr ako študent. Michal bol ten, kto mňa a ostatných uchádzačov z Piatich jazier sprevádzal na Skúšku do Tosu. Z nejakého dôvodu sa rozhodol, že mi počas celého procesu bude pomáhať,

a po tom, čo som bola prijatá na univerzitu, si našiel spôsob, ako ku mne z času na čas dostať nejaké správy od rodiny. Na základe týchto skutočností som predpokladala, že mu leží na srdci moje blaho. Lenže teraz, keď som poznala pravdu o Obidiahovi, som si musela položiť otázku, či si môžem dovoliť vôbec niečomu veriť.

Prikývla som. „Chcem ísť rýchlo na večeru, aby som sa mohla vrátiť naspäť do izby a zbalit si veci. Všetci sa pripravujeme na zajtrajšie sťahovanie.“

Očakávala som, že mi Michal zagratuluje k úspešnému zloženiu skúšky a k odboru, na ktorý ma vybrali. Namiesto toho urobil krok ku mne. „Prekvapuje ma, že ešte nie si prichystaná. Tá dnešná cesta na sever areálu ťa musela od balenia asi dosť zdržať.“

Ten jeho odhodlaný výraz. Varovanie v očiach. Michal vedel, čo som urobila.

Skôr než som stihla prísť s nejakou uveriteľnou lžou, pokračoval: „Nemala si tam dnes chodiť, Cia.“

„Rozhodla som sa osláviť úspech v skúške prechádzkou po univerzitnom areáli.“

„Sledovala si Obidiaha.“ Pozrel mi rovno do očí. „Videl som ťa vojsť do správnej budovy. A videl som tiež, ako odtiaľ utekáš.“

„Prečo?“ vyhŕkla som, hoci vzhľadom na dôsledky jeho slov som si mala skôr robiť starosti s dôležitejšími vecami. Potrebovala som to však vedieť.

„Poviem ti to, keď mi odpovieš na jednu otázku.“ Pristúpil celkom ku mne, a skôr než sa spýtal, rozhladol sa po chodníkoch okolo nás. „Prečo si sledovala Obidiaha a jeho sprievod? Nikomu z ostatných to nenapadlo.“

Žiadna otázka na včerajšej skúške nebola taká ťažká ako táto. Chvíľu som mlčala a potom som opatrne volila slová. „Chcela som lepšie pochopiť, čo v skutočnosti znamená presmerovanie.“

„Nejaký študent neurobil skúšku. Bol presmerovaný do inej oblasti. Koniec príbehu.“ V jeho pohľade som zazrela výzvu. Výzvu, ktorú som prijala.

„Nie. To nie je.“

„Máš pravdu. Nie je.“ Zavrel oči a prikývol. „Videla si Obidiaha po stretnutí s doktorom Barnesom?“

Vybavila som si, ako ho asistenti vliekli za ruky a nohy a vrkôčiky mu viseli až na zem. „Áno.“

„A teraz chceš utiecť.“

Nebola to otázka, preto som sa neobťažovala odpovedať. Namiesto toho som si prekrížila ruky cez prsia, aby som odhalila ničím nezdobené zápästie, a vyčkávala som.

Michal si odfúkol z čela prameň vlasov a vzdychol si. „Je načase, aby sme sa my dvaja porozprávali.“

Obozretne som ho nasledovala naspäť do tieňa budovy. Objala som si telo pažami a snažila sa predstierať, že mi srdce nebúši ako opreteký. Začalo sa ochladzovať. Bolo mi jasné, že čoskoro sa zotmie, a ja tak prídem o najlepšiu šancu na útek. Pokiaľ sa mi to vôbec podarí. Michalova prítomnosť celý plán – nehovoriac o mojej budúcnosti – pomerne výrazne ohrozovala.

Oprel sa o chladný kamenný múr budovy a vzdychol si. „Ako tvoj sprievodca na Skúšku mám za úlohu dávať pozor, či sa u teba neobjavia nejaké náznaky, že proces vymazania pamäti po Skúške nebol úspešný, a všetko hlásiť doktorovi Barnesovi. Splnenie tejto úlohy si vyžaduje aj to, aby som ťa sledoval.“

Tá zrada ma bodla do srdca ako nôž. Podlomili sa mi kolená a musela som sa oprieť o múr. „Ty si ma špehoval?“

„Overoval som, či u teba a Tomasa prebehol proces vymazania pamäti úspešne. Myslel som si, že áno. Počas úvodnej exkurzie si spolu s ostatnými spolužiakmi vtipkovala rovnako ako tí, u ktorých bol úspešný. Lenže za posledných šesť mesiacov som si všimol

maličkosti, ktoré ma utvrdili v tom, že sa ti spomienky vrátili. A tvoje dnešné správanie tomu dalo bodku. Ty si na Skúšku spomínaš.“

„Nespomínam.“ Môj hlas znel ticho, slabo, vystrašene. Očami som behala po chodníkoch, budovách, trávniku, všade som hľadala asistentov, ktorí idú po mňa, aby ma presmerovali. „Pamäť sa mi nevrátila.“

„Ale niečo o tom období, keď prebiehala Skúška, vieš. Dost' na to, aby si sa zamýšľala nad tým, čo pre Obidiaha znamená presmerovanie.“

„A čo znamená?“ spýtala som sa v nádeji, že sa možno mýlim. Že Obidiah bol aj po odchode vznášadla nažive.

„To už predsa vieš, Cia.“ Zahľadel sa mi do očí. Niekde hlboko v nich som čítala rovnaké rozhorčenie, aké som pociťovala sama. „Doktor Barnes zlyhanie netoleruje.“

Obidiah zlyhal. A tým, že som si uchovala spomienky na Skúšku a snažila sa zistiť pravdu, som v jeho očiach zlyhala aj ja. Ak teda nechcem byť rovnako presmerovaná, musím utiecť. Hneď. Lenže Michal ku mne natiahol ruku a chytil ma za pažu. Stisol ma ako zverák a pritlačil naspäť k múru. Od strachu sa mi zatajil dych.

„Kam vlastne chceš ísť?“

„Kamkoľvek.“ Snažila som sa mu vytrhnúť, ale Michal bol väčší a silnejší než ja.

„Nebud' blázon. Nemôžeš utiecť. Nájdu Ťa. A aj keby nie, dobre vedía, kde majú hľadať tvoju rodinu. Čo myslíš, že doktor Barnes urobí, keď si pohovorí s tvojím otcom alebo s tvojimi bratmi? Podľa teba uverí, že oni neboli dost' chytrí na to, aby ich vybrali na Skúšku? Čo sa stane, keď sa zamyslí, prečo tvoja kolónia nemala desať rokov nijakého uchádzača? Kto za ten podvod zaplatí?“

Moja rodina. Moji priatelia. Moja kolónia.

Sila, ktorú mi dávala zlosť, zo mňa vyprchala a nahradilo ju zúfalstvo. „Tak čo teraz?“

„Teraz mi povieš, čo si pamätáš, a ja ti pomôžem vymyslieť, ako to utajiť pred doktorom Barnesom.“ Keď som na to nič nehovorila, poznamenal: „Ty mi neveríš.“

„A prečo by som mala?“

„Pretože sa ti snažím pomôcť,“ Michal stíšil hlas. „A pretože aj ja sa pamätám na svoju Skúšku.“

Zahľadela som sa mu do očí a pátrala v nich po pravde. Jeho pohľad bol rovnako utrápený ako ten, ktorý som videla ráno v zrkadle. Mám mu preto veriť?

Potom som si uvedomila, že na tom, čomu uverím, nezáleží. Bez ohľadu na moju voľbu môj osud teraz drží vo svojich rukách Michal Gallen.

„Ja si svoju Skúšku nepamätám,“ priznala som. „Teda nie presne. Zostali mi záblesky rozličných výjavov. Veci, o ktorých si myslím, že by som si ich mala pamätať.“

Michal prikývol a oprel sa o múr. Na nič viac sa nepýtal, len čakal, kým budem pokračovať.

Zhlboka som sa nadýchla a spustila som: „Večer pred mojím odchodom na Skúšku mi otec povedal, že mu spomienky na tie týždne vymazali. No a ja som niekedy počas Skúšky zrejme dospela k rozhodnutiu, že si svoje spomienky musím nejako uchovať. Tak som sama sebe nahrála odkaz. Našla som ho na svoje narodeniny.“ V ten deň som bola taká šťastná! Tomas mi povedal, že do mňa asi začína byť zamilovaný. Dostala som darček od rodiny. Keď som našla svoj symbol zo Skúšky vyrytý do prenosného komunikátora, tešila som sa, že objavím nejaké tajomstvo. A potom som stisla tlačidlo prehrávania.

„Snažila som sa sama seba presvedčiť, že je to len nejaká ďalšia skúška. Nechcela som uveriť, že tí, čo zlyhali, museli zomrieť. Ani tomu, že ľudia, ktorých som považovala za svojich priateľov, sú schopní vraždiť.“ Zovrelo mi hrdlo, skoro som nemohla pokračovať.

Ale teraz, keď som už začala, musela som povedať všetko. Určitým spôsobom sa mi aj uľavilo, že sa po tých mesiacoch, keď som bremeno strachu a pochybností musela niesť sama, môžem niekomu zveriť. „Lenže tá správa, ktorú som si nahrala, je pravdivá, však? Will zavraždil dievča menom Nina. Pokúsil sa zabiť aj mňa. A Tomasa...“ Došli mi slová. Teraz, keď som uverila, že tie spomienky sú pravdivé, som sa musela zmieriť s tým, že ma Tomas oklamal. Že mal niečo spoločné so Zandrinou smrťou, hoci neviem, akú úlohu v tom celom zohral. Ale Michal by to mohol vedieť. „Čo urobil Tomas Zandri?“ šepla som.

„Neviem.“ Michal sa na mňa súcitne pozrel. „K podrobným zápisom zo Skúšky majú prístup len najvyššie postavení úradníci.“

Zaliala ma vlna sklamaní, hoci ma to neprekvapilo. „Tak čo mám robiť?“

„Budeš sa tváriť, akoby sa nič z toho nestalo.“

„Nechápem.“

Michal sa zadíval kamsi do diaľky. „Pred šiestimi rokmi som úspešne prešiel Skúškou. Lenže počas procesu vymazania pamäti u mňa musela nastať nejaká chyba. Dva mesiace potom, ako som začal chodiť na univerzitu, sa mi spomienky vrátili. Spomenul som si, že som videl zomierať svojho najlepšieho priateľa a že krk mu podrezalo dievča, ktoré sa mi v tom čase páčilo. Zistil som, že aj ja som zabil. V sebaobrane, ale vedomie toho, že som niekoho pripravil o život, aj keď preto, aby som zachránil svoj...“

Dotkla som sa svojich jaziev, piatich rýh po piatich pazúroch, a vybavila som si svoj šepot na nahrávke. Nemala som na výber. Musela som strieľať. Lenže keď som vystrelila, uvidela som tie oči a došlo mi, že som nezabila len nejaké zviera.

„Začali ma prenasledovať nočné mory. Noc čo noc som sledoval, ako môj priateľ zomiera, a cez deň som musel predstierať, že sa nič nedeje. Až som sa jednej noci rozhodol, že to takto ďalej

nezvládnem. Zbalil som sa a utiekol som. No len čo som vybehol z univerzitného areálu, uvedomil som si, že nemám kam ísť. Keby sa mi podarilo vrátiť naspäť domov do kolónie Boulder, ohrozil by som svoju rodinu. Nemal som však na cestu dostatok jedla a vody, takže by som sa tam asi ani nedostal. A v tej chvíli som ho uvidel.“

„Koho?“

„Toho muža, s ktorým som sa stretol počas Skúšky. Aj ty si ho videla.“

Pred očami sa mi mihol tieň spomienky, ale hneď sa rozplynul ako dym.

„Volá sa Symon Dean. Počas štvrtého kola Skúšky sa z ničoho nič objavil a pomohol mi, keď som to najviac potreboval. A rovnako sa zachoval aj v tú noc, keď som utiekol z univerzity. Vedel, prečo utekám, a spýtal sa ma, či by som mu nechcel pomôcť zariadiť, aby sa takéto testovanie raz a navždy skončilo. Jediný háčik bol v tom, že aby som preňho mohol pracovať, musel som zostať na univerzite.“ Michal sa smutne pousmial „Ako som to mohol odmietnuť?“

„A čo sa stalo? Prečo jeho plán nefungoval?“

„Jeho plán sme ešte nerealizovali. Symon pomaly buduje sieť ľudí, ako som ja, aby mu pomohli skoncovať so Skúškou. Ide to pomalšie, než by si želal, ale musíme byť opatrní, hoci niektorých z nás už nebaví čakať a volajú po okamžitej akcii.“

Trochu som sa narovнала. „Tak aký je plán?“

„Väčšina Symonových ľudí žije v neuznanej kolónii južne od Tosu. Sú odhodlaní zmeniť systém, ale potrebujú aj ľudí vnútri, ktorí by im poskytovali informácie a pomohli získať podporu, keď príde čas.“

„Čas na čo?“

„Na povstanie.“ Michal sa usmial. „Znie to dramatickejšie, než to v skutočnosti bude. Pokiaľ všetko pôjde tak, ako to Symon